

ZUBATÝ SESTRĚIH

Rachel Wenitská + David Sidorov

ilustrovala Tor Freemanová

bambook

ZUBATÝ SESTRŮH

Rachel Wenitská + David Sidorov

ilustrovala Tor Freemanová

© Grada Publishing, a. s., 2022

Text copyright © Working Partners, 2021

Illustration copyright © Victoria Freeman, 2021

Translation copyright © Martin Forman, 2022

Věnováno Molly, Freddiemu, Whiskey a Rosie

– R. W. a D. S.

Drahé tetě Kate a jejímu Gusovi!

S láskou Tor

– T. F.

I. KAPITOLA

TRÁVA! HLÍNA! ODPADKOVÝ koš! Klacek! Tráva! Odpadky! Lidská noha! King měl v oblibě mnoho věcí a většina z nich byla v parku. Běhal právě nadšeně kolem dokola a nasával povědomé vůně, ale pak náhle celý ztuhl.

„List! List! Koukejte na ten list! Heleďte! List!“ volal na Lulu a Huga a vrtěl při tom divoce ocasem. Věděl, že lidé na psím hřišti slyší jen vzrušené štěkání a ňafání, ale jeho kamarádi mu rozuměli.

„Vypadá to, že se ten list Kingovi opravdu líbí,“ poznamenala Lulu. Seděla pod stromem a okusovala žvýkáckou hračku ve tvaru designové kabelky.

King popošel k listu, vystrčil dopředu čenich a zhluboka se nadechl. *Mmm, pomyslel si. Není nad to čichat po ránu vůni červeného listu umazaného od hlíny a čůránek!*

„Klacek, klacek, klacek! Koukněte! Mám klacek!“

King se otočil a uviděl, že k němu běží štěněcí slečna Vafle a nese v zubech klacek větší, než je ona sama.

Tak to jó, pomyslel si. S tímhle si rád pohraju.

„Opatrně s tím, Vaf!“ zavolal Hugo na svoji novou mladší sestřičku. On a Napoleon se právě vzájemně naháněli v prostoru ohraničeném plotem a oba se snažili chytit míček, který jim hodila Erin. Ale King si všiml, že i když je zlatý retrívr zabraný do hry, stejně pořád jedním okem pozorně sleduje Vafli.

„Myslím to vážně, Vafle!“ upozornil ji Hugo a zastavil se. „Mohla bys tím někoho zranit!“

„Zoe mi nikdy nebrání hrát si s velkými klacký!“ vyštěkla Vafle.

„Mám Zoi rád stejně jako ty, ale nezapomeň, že je to jen pět let starý člověk, zatímco já jsem osm let starý pes, takže se v tom vyznám asi o trochu víc.“

„Cha! Kdo zaváhá, nežere!“ zaštěkal Napoleon, popadl míček do tlamy, odrazil se zadkem od Huga a pelášil zpátky k Erin. To byla Kingova panička a jeho nejoblíbenější člověk na celém světě. Rovněž provozovala psí školku Hodní pejsci, takže měla na starost všechny jeho kamarády včetně jeho starší ségry Cleo, jinak křížence německého ovčáka, která pilně obíhala hřiště. Byla tak rychlá, že jí nikdo nestačil.

King s Vafí se svalili do bláta a každý okusoval jeden konec klacku. Hráli hru, kterou nedávno vymysleli a nazvali Hra s klackem. Spočívala v tom, že se svalili na zem a žvýkali každý jeden konec stejného klacku. Kingovi se zdálo, že je ve hře s klackem o něco lepší – však taky byl o trošičku starší štěně než Vafle. Nemluvě o tom, že před nedávnem skončil na agility soutěži pátý. Nebyl sice první, ale bylo to o hodně lepší než skončit úplně poslední! A proč by vlastně měl být nejlepší? Taky dostal cenu pro „skokana roku“. Nebyl si úplně jistý, za co ta cena vlastně je, ale předpokládal, že prostě za to, že rád skáče.

Když si dohráli, začala Vafle zápasit s Petúnií a King vyskočil na lavičku vedle Erin, složil jí hlavu do klína a dostalo se mu řádného pohlazení. Když se tak díval na ostatní psy, říkal si v duchu, že lepší už to být nemůže. Co je víc než mít všechny kamarády a ještě k tomu rodinu pěkně na jednom místě?

Jeho rodina byly Cleo a Erin, ale když o tom tak přemýšlel, byli jí vlastně i jeho přátelé. A za poslední dobu to byla vzácnost, že se takhle všichni sešli v parku! Lulu většinu času chodila na natáčení Jasmínina filmu a žila snový život filmové hvězdy, jak si King představoval. Zhltnul dost společenských časopisů na to, aby věděl, že Hollywood musí být okouzující a zábavný (a ten papír chutnal výborně). Nevyznal se v tom až

tak dobře, ale předpokládal, že na filmovém place jsou takových časopisů ke snědení stovky.

„Jak to, že dneska nejsi na natáčení?“ zavolal na Lulu.

„Jasmína má den volna a musela jít na nějaké schůzky,“ odpověděla mu kamarádka a poškrábala se při tom tlapkou s pečlivě upravenými drápky na svém jemném jorkšířím oušku. „Ale řekla bych, že budeme mít čím dál nabitější program! Jasmína si myslí, že by ji mohli obsadit do sequelu.“

„Co je to sequel?“ ze-
ptal se King.

„To je něco jako pokračo-
vání, které je ještě lepší než pů-
vodní příběh!“ odpověděla Lulu.

„To zní skvěle. Miluju sequely,“ řekl King. Poté uslyšeli hlasité, dunivé štěkání, a když se otočili, uviděli, že to je Napoleon.

„Hej, paní! Hej, paní! Dejte mi pár čipsů! Chci čipsy!“

Napoleon štěkal svůj požadavek na ženu, která na lavičce jedla bramborové lupínky, jež obzvláště lahodně voněly. Díval se jí zpřímá do očí a zjevně nežertoval.

„Napoleone,“ oslovila ho Erin přísným, ale zároveň mírným hlasem. „Nech tu milou paní být.“

„Já ho nepoznávám,“ prohodila Cleo k Lulu. King se k nim otočil a poslouchal. „Ještě před pár týdny by té paní skočil do klína a vyrval jí ty čipsy z ruky. Úžasně, co trénink chování a pár dnů v týdnu u Hodných pejsků dokážou!“

To je pravda, pomyslel si King. Úporné štěkání na cizí lidi v parku sice nebylo úplně příkladem skvělého chování, ale na Napoleona to byl výkon! Od té doby, co King, Lulu a Hugo potkali Vafli a zachránili Napoleona, chodil vzpurný francouzský buldoček k Hodným pejskům, kde podstupoval speciální výcvik. A zdálo se, že to opravdu přináší ovoce. Kingovi taky přišlo, že teď Napoleonovi jeho rodina věnuje více pozornosti.

Jenže Napoleon zaslechl Cleinu poznámku, otočil se k ní a zarafal: „Mohl jsem jí ty čipsy ukrást, kdybych chtěl! Kradu čipsy v jednom kuse. Prostě se mi jen právě nechtělo.“

Potom King uslyšel něco velmi povědomého.

„Myslím, že budou nejspíš pod jilmem, Natvrdlíku,“ říkala Lulu trpělivě.

Pomáhala zrovna jejich veverčímu kamarádovi hledat jeho skrýš na žaludy. King, Hugo a Vafle k nim popošli, aby se připojili ke konverzaci. King rád pomáhal Natvrdlíkovi hledat oříšky, protože tu vždycky byla možnost, že se celá záležitost zvrhne ve vzrušující honičku.

„Nemyslím, že jsou pod jilmem. To bych si pamatoval,“ opáčil veverčák a nervózně přecházel tam a zpátky.

„Ty že by sis to pamatoval? Jako fakt?“ pochyboval Hugo.

„Hele, teď bych ale vážně potřeboval s něčím pomoci,“ pokračoval Natvrdlík a ztlumil při tom hlas. „Vidíte támhle tu fešnou samičku?“

„Tu s těmi čipsy?“ zeptal se King. „Nebo myslíš Erin?“

„Ne! Ne lidskou samičku! Veverčí! Tamhle na plotě!“

Psi se otočili a uviděli na plotě veverku. Držela v náručí žalud a ignorovala svět okolo.

„To je Bobule,“ vydechl zasněně Natvrdlík. „Myslím, že je úžasná, co říkáte?“

„Nó...“ řekli psi jednohlasně. King si nebyl jistý, čím může být veverka úžasná.

„Má ráda žaludy. Tak jsem jich pro ni nasbíral celou hromadu, ale nepamatuju si, kam jsem je schoval!“

„Hele, Natvrdlíku,“ řekla Lulu. „Co kdybys, čistě pro klid duše, zkontroloval ten jilm? A my zatím zkusíme vymyslet, kde by ty žaludy ještě mohly být.“

„Dobrá! Fajn!“ odfrknul si veverčák a začal neochotně poskakovat směrem k jilmu. „Ale ty žaludy tam nejsou, je to jen ztráta času a pak budu muset... jé, tady jsou! Mělas pravdu!“

Žaludy byly jako obvykle pod jilmem. Natvrdlík si odkašlal a stoupl si na plot k veverce.

„Promiň, Bobule? Nechtěla by ses podívat na pár žaludů?“

Bobule si povzdechla a vydala se zvolna k jilmu.

„Můžeš si jich pár vzít, kdybys chtěla,“ nabídl jí nervózně Natvrdlík.

„Dík, ale mám svoje,“ odvětila veverka.

Pak sebevědomě odhopkala na druhou stranu jilmu a Natvrdlík ji následoval. King sledoval, jak Bobule předvádí svoji vlastní sbírku žaludů, která byla mnohem větší než ta Natvrdlíkova. King nějak nemohl pochopit, co má být na těch žaludech tak skvělého. Jsou příliš malé na to, aby si s nimi mohl hrát, a vždycky když je zkoušel sníst, tak se pozvracel. Ale zdálo se, že veverky je zbožňují.

Natvrdlík zíral na Bobulinu hromadu. „Páni! Máš jich fakt hodně. A navíc si pamatuješ, kam jsi je dala. Jsi úžasná!“

„Já vím,“ Bobule na to. Pak odskákala zpátky na své místo na plotě.

Natvrdlík přispěchal zpátky ke psům. „Zdá se, že na ni budu muset zapůsobit nějak jinak,“ řekl. „Mimochodem, já vím, že jste mi to teď říkali, ale zase jsem zapomněl, kam jsem dal svoje...?“

Dál už ho ale King neposlouchal, protože právě v té chvíli zavolal ten nejsladší hlas na světě – Erinin hlas, samozřejmě – jeho jméno i jména všech jeho kamarádů.

„Kingu! Hugo! Lulu! Vafle! Napoleone! Petúnie! Pačesi! Cleo! Jdeme!“

Psi se vyrovnali do řady a čekali na svá vodítka. King už se těšil na procházku domů. Ale právě když už mu Erin chtěla připnout vodítko, ucítil povědomou vůni.

Co to je? říkal si. Odběhl od Erin a snažil se vyčlenit zdroj té vůně. Bylo to cítit jako něco, co má King hodně rád... něco, co je normálně jenom doma. *Je to sýr? Ne. Je to hračka? Ne. Je to můj pelíšek? Hmm, ne.* Ať to bylo cokoli, blížilo se to k parku.

„Cleo?“ otočil se King na svoji sestru. „Nezdá se ti, že takhle voní...?“

„Jine?!“ podivila se Erin, když se otevřela branka a směrem k nim kráčel její přítel Jin. „Zlato, co tu děláš?“

„Jin? Kdo to je Jin?!“ vyzvíдалa Vafle, nadšená, že pozná někoho nového.

„Erinin přítel,“ odpověděla Cleo a vypadala stejně překvapeně jako King.

„Júúú,“ vykníkla Petúnie s úsměvem.

„Ale co dělá tady?“ zopakovala Cleo Erininu otázku. King skákal Jinovi na nohu, sápal se po něm tlapkami a přemýšlel o tom samém. Jin touhle dobou obvykle bývá v práci a do psího parku nikdy nechodí.

„Měl jsem přestávku na oběd, tak jsem si říkal, že se tu stavím...“ začal Jin. King si všiml, že dokonce i Cleo, která byla obvykle stoicky klidná, začala vzrušeně vrtět ocasem.

King netušil, co se děje. Jin mu připadal trochu nervóznější než jindy – dost se potil a pořád si otíral dlaně o kalhoty. King se neustále zlepšoval ve čtení řeči těla lidí a sám často býval nervózní, takže tohle u ostatních poznal velmi dobře.

Pak Jin hrábl rukou do kapsy a King začal skákat ještě dychtivěji.

„Kapsa! Vau, vau, vau!“ ňafal King. „Určitě jsi mi přinesl pískací míček!“

„Nebud' hloupý. Proč by ti Jin nosil...“ začala Cleo. Ale když Jin vyndal ruku z kapsy, zmlkla a King začal vyvádět ještě víc. Byl to pískací míček! A vypadal, že bude i skákat.

„TO JSEM Z TOHO HAF! HAF! HAF!“ výskal King. „Cleo! Měl jsem pravdu! Je to pískací míček!“

Ostatní psi začali taky šťastně štěkat, ale potom King spustil ocásek. Byl zmatený. Něco tu nesedělo. Jin si nikdy nehrál s pískacími míčky. Občas, když přišel do jejich domu, dával pískací míčky na nejvyšší poličku, protože nesnášel jejich zvuk. King měl Jina jinak rád, ale tohle mu vždycky připadalo divné. Každý přece musí milovat ten přesladký zvuk pískacího míčku!

Jenže King už neměl čas tyhle myšlenky dál rozvíjet, protože Jin zrovna klečel vedle něj a držel mu míček přímo u čumáku. Pejskovi došlo, že to není jen tak nějaký pískací míček. Byl to ten druh, který měl obvykle uvnitř nějakou P-O-CH-O-U-T-K-U. Takové měl King nejradši. Byly dvě věci, které miloval nejvíc na světě: hračky a mňamky. A když bylo jedno uvnitř druhého, tak se doslova rozplýval štěstím. Ocas se mu rozvrtěl takovou rychlostí, že ho to celého roztřásl.

„Tak jo, kámo,“ řekl Jin potichu Kingovi. „Pamatuješ si, co jsme si nacvičili?“

King nad tím chvíli přemýšlel, ale nevzpomínal si, že by se ráno dělo něco pozoruhodného. Pak najednou: PÍSK! PÍSK! Jin dvakrát zmáčkl míček a mrští jím do vzduchu. King rychlostí blesku vyrazil, vyskočil do vzduchu a chytil míček do tlamy dřív, než se mohl dotknout země.

Erin a Jin mu zatleskali.

„Pěkně jsi ho chytil, kámo!“ zaštěkal Hugo.

„Nebylo to špatné!“ pochválila ho Cleo. „Zdá se, že tvůj agility trénink se začíná vyplácet.“

Jin se poplácal na noze, aby Kingovi naznačil, že se má s míčkem vrátit. Ale King neodolal a předvedl vítězný taneček. Vrtěl ocasem a běhal pyšně kolem dokola. Koneckonců, chytit bezchybně takovýhle míček se vám nepoštěstí každý den. Několikrát ho ještě v tlamě láskyplně zmáčkl.

Ach, to je ten nejkrásnější zvuk na světě, pomyslel si King, když konečně přiklusal zpátky k Jinovi jako pašák, kterým taky byl. Položil na chvíli míček na zem, aby ho mohl očichat a odhadnout, co v něm je tentokrát. Někdy to bylo burákové máslo, někdy kuře a jindy sýr! Ale ať bylo dnes uvnitř cokoliv, nevonělo to jako žádné jídlo, které znal. Když vzal míček zase do tlamy a vracel se k Jinovi, všiml si, že se zevnitř při pohybu ozývají divné zvuky, něco jako CINK, CINK.

Hmm... to musí být nějaká speciální cinkací pochoutka, pomyslel si. Když se vrátil zpátky ke svým lidem, Jin se zdál opět nervózní. Pokynul Kingovi, aby místo k němu šel k Erin.

„Jine, co to děláš?“ zeptala se Erin.

To je přece jasné, pomyslel si King. Hraje se mnou aport!

„Co se děje, zlato?“ pokračovala Erin a klekla si, aby pohladila Kinga. „Vážně jsi odešel z práce?“